

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/61285 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Zutphen, van 9 juli 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 augustus 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister), voor zover thans van belang, geweigerd om appellant ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen.

Bij besluit van 30 november 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 9 juli 2007, verzonden op 10 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 27 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 13 augustus 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

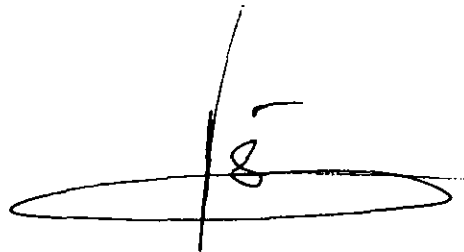
w.g. Van der Winden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 oktober 2007

91-534.

Verzonden: 24 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg.nr.: Awb 06/61285

Uitspraak in het geding tussen:

geboren op _____ (toegekende datum),
van Togolese nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. I. Petkovski, advocaat te Deventer,

en

de Staatssecretaris van Justitie
verweerder,
gemachtigde: mr. J.P. Guérain, werkzaam bij de IND.

1. Procesverloop

Eiser heeft op 2 december 1999 een aanvraag ingediend om toelating als vluchteling, welke aanvraag op grond van artikel 117 van de Vreemdelingenwet 2000 is aangemerkt als een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Bij beschikking van 24 januari 2002 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen. Tegen dit besluit is op 20 februari 2002 beroep ingesteld.

Op 10 februari 2003 is bezwaar gemaakt tegen het niet tijdig nemen van een besluit inzake eisers aanspraken op het speciale beleid voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen. Op deze datum is tevens verzocht eiser in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van het zogenoemde driejarenbeleid.

Bij uitspraak van 10 oktober 2003 heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats Arnhem, het beroep van 20 februari 2002 ongegrond verklaard. Deze uitspraak is geregistreerd onder Awb 02/14855. Tegen deze uitspraak heeft eiser op 7 november 2003 hoger beroep ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling). Bij uitspraak van 3 maart 2004 heeft de Afdeling het hoger beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is geregistreerd onder nummer 200307403/1.

Verweerder heeft bij besluit van 16 augustus 2006 het bezwaar van 10 februari 2003 niet-ontvankelijk verklaard en tevens ambtshalve beslist eiser niet in het bezit te stellen van een

Reg.nr.: Awb 06/61285

2

verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van het amv-beleid dan wel het drijarenbeleid.

Tegen dit besluit is op 13 september 2006 bezwaar gemaakt, voor zover het betreft de ambtshalve weigering eiser in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd. Bij besluit van 30 november 2006 is dit bezwaar ongegrond verklaard. Hiertegen is op 14 december 2006 beroep ingesteld.

Het beroep is behandeld ter zitting van 28 juni 2007, waar eiser en zijn gemachtigde, alsmede de gemachtigde van verweerder zijn verschenen.

2. Motivering

2.1 Verweerder heeft het bezwaar ongegrond verklaard en daarbij overwogen dat eiser geen geslaagd beroep kan doen op het gelijkheidsbeginsel. In casu staat het resultaat van het leeftijdsonderzoek van 23 januari 2001 in rechte vast, op grond waarvan eiser wordt aangemerkt als meerderjarig ten tijde van zijn asielaanvraag. Eiser heeft geen contra-expertise laten uitvoeren. Verweerder wijst er tevens op dat uit het Centraal Justitieel Documentatieregister is gebleken dat eiser meerdere strafbare feiten heeft gepleegd, waarvoor hij is veroordeeld tot een gevangenisstraf alsmede een geldboete. Verweerder concludeert dan ook dat eiser niet heeft voldaan aan de voorwaarden van het beleid inzake alleenstaande minderjarige vreemdelingen.

Nu eiser blijft betwisten dat hij onjuiste gegevens heeft verstrekt omtrent zijn leeftijd, heeft hij geen tijdsverloop opgebouwd dat relevant is in de zin van het zogenoemde drijarenbeleid. Hoewel eiser ontkent dat hij strafbare feiten heeft gepleegd, blijkt uit het Centraal Justitieel Documentatieregister dat eiser meerdere malen is veroordeeld voor een misdrijf. Gelet hierop komt eiser niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'tijdsverloop in de asielprocedure'.

Door eiser is gewezen op artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb).

Verweerder stelt zich op het standpunt dat het drijarenbeleid dient te worden gezien als het sluitstuk op het toelatingsbeleid, zodat niet onredelijk is aan de in het beleid genoemde contra-indicaties streng de hand te houden. In het besluit wordt daarnaast overwogen dat het vereiste van minderjarigheid dwingendrechtelijk is neergelegd in artikel 3.56 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000), zodat daarvan niet kan worden afgeweken. Naar de mening van verweerder faalt de stelling van eiser dat verweerder gebruik had moeten maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid, nu niet valt in te zien op welke wijze er sprake zou zijn van dusdanige bijzondere feiten en omstandigheden dat een beslissing overeenkomstig bedoeld beleid zou leiden tot nadelige of voordelige gevolgen voor een of meer belanghebbenden die onevenredig zouden zijn in verhouding met de door bedoeld beleid te dienen belangen. Daarbij heeft verweerder onder meer van belang geacht dat de duur van de procedure deels aan eiser te wijten is, nu hij onjuiste gegevens heeft verstrekt die tot onderzoek noopten.

Verweerder heeft met toepassing van artikel 7:3, onder b, van de Awb afgezien van het horen van eiser.

2.2 Eiser heeft in de gronden van het beroep gesteld dat eiser ten onrechte niet op het bezwaar is gehoord, waarbij wordt gewezen op uitspraken van de Afdeling van 7 september 2005 (200505211/1) en 16 juli 2003 (200302801/1), waarin is overwogen dat het horen een essentieel deel van de bezwaarprocedure is en daarvan slechts mag worden afgezien indien er

Reg.nr.: Awb 06/61285

3

naar objectieve maatstaven op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk is dat het bezwaar niet leidt tot een andersluidend besluit. Daarvan is in casu geen sprake.

Eiser handhaaft zijn beroep op het gelijkheidsbeginsel, nu evident is dat de zaak van eiser en die van ene wat de relevante punten betreft niet van elkaar verschillen. Eiser stelt dat hij slechts heeft gepoogd te stellen dat het bestuurlijk laakbaar is dat in de zaak wel een herbeoordeling heeft plaatsgevonden en in de zaak van eiser niet. Door verweerder is bovendien geen enkele inzage gegeven in het dossier van hoewel hierom expliciet is gevraagd.

Eiser heeft gesteld dat niet is aangetoond dat hij is veroordeeld, waarbij in bezwaar expliciet is verzocht om toezending van de Justitiële Documentatie zodat gecontroleerd kan worden om welke veroordelingen het gaat en wat de achtergrond is.

Eiser stelt dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd waarom hij niet kan worden beschouwd als een 'schrijnend geval', waarbij eiser wijst op de uitspraak van de Afdeling van 21 december 2006 (200605794/1), waarin is geoordeeld dat verweerder niet kan volstaan met het enkele standpunt dat de door de vreemdeling aangevoerde feiten en omstandigheden geen 'schrijnend geval' opleveren.

2.3 De rechtbank overweegt als volgt.

2.4 In voormelde uitspraak van de Afdeling van 3 maart 2004 is overwogen dat geen grond kan worden gevonden voor het oordeel dat verweerder zich, lettend op de uitkomst van het leeftijdsonderzoek, niet op het standpunt heeft mogen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij ten tijde van de indiening van zijn asielaanvraag minderjarig was. Daarmee staat in rechte vast dat verweerder het leeftijdsonderzoek aan de afwijzing van eisers asielaanvraag ten grondslag heeft mogen leggen. De rechtbank ziet in hetgeen in de onderhavige procedure door eiser is aangevoerd geen aanleiding voor het oordeel dat verweerder bedoeld leeftijdsonderzoek niet ook heeft mogen betrekken bij de beoordeling van eisers aanspraken op verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling. Evenmin bestaat grond voor het oordeel dat verweerder in de uitkomsten van dat onderzoek geen reden heeft mogen zien eiser een verblijfsvergunning op grond van het amv-beleid te onthouden. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in het kader van het beroep van eiser op het driejarenbeleid tevens op het standpunt kunnen stellen dat sprake is van de contra-indicatie dat eiser onjuiste gegevens heeft verstrekt omtrent zijn leeftijd en dat, nu hij is blijven betwisten dat hij onjuiste verklaringen heeft afgelegd, geen sprake is van drie jaar relevant tijdsverloop als bedoeld in het driejarenbeleid.

2.5 Naar het oordeel van de rechtbank kan het beroep van eiser op het gelijkheidsbeginsel niet slagen. In de besluiten van 16 augustus 2006 en 30 november 2006 is aangegeven onder welke omstandigheden in de door eiser aangehaalde zaak van een verblijfsvergunning is verleend. Ter zitting is door de gemachtigde van verweerder desgevraagd toegelicht dat in die zaak sprake is geweest van een ambtelijke misslag. Naar het oordeel van de rechtbank kan onder deze omstandigheden in de verlening van een verblijfsvergunning aan geen grond zijn gelegen voor het honoreren van eisers beroep op het gelijkheidsbeginsel. De rechtbank overweegt daarnaast dat verweerder geen reden heeft hoeven zien de processtukken in de zaak van aan eiser te verstrekken, waarbij verweerder zich heeft kunnen beroepen op de Wet bescherming persoonsgegevens.

2.6 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder aan de ambtshalve weigering eiser in het bezit te stellen van een reguliere verblijfsvergunning op grond van het amv-beleid dan wel het driejarenbeleid tevens ten grondslag kunnen leggen dat eiser een gevaar

Reg.nr.: Awb 06/61285

4

vormt voor de openbare orde. In het besluit in primo en in het besluit op bezwaar is in dit verband opgemerkt dat eiser meerdere strafbare feiten heeft gepleegd, te weten op 6 april 2002 en 22 januari 2003, en dat hij hiervoor is veroordeeld tot een gevangenisstraf alsmede een geldboete. Dat pas bij het verweerschrift een afschrift is overgelegd van de uitdraai uit het Justitieel Documentatieregister brengt naar het oordeel van de rechtbank niet mee dat verweerder zodanig onzorgvuldig heeft gehandeld dat het bestreden besluit om die reden voor vernietiging in aanmerking komt. Hierbij acht de rechtbank van belang dat in het besluit in primo al is overwogen dat eiser wordt tegengeworpen dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Nu daarbij de pleegdata van de strafbare feiten zijn aangegeven, had voor eiser duidelijk kunnen en moeten zijn, welke feiten (en veroordelingen) voor verweerder aanleiding hebben gevormd voor het tegenwerpen van de contra-indicatie 'gevaar voor de openbare orde'. De enkele omstandigheid dat eiser, zoals hij stelt, bij verstek is veroordeeld, maakt dit naar het oordeel van de rechtbank niet anders. Gesteld noch gebleken is verder dat voormelde uitdraai onjuiste gegevens zou bevatten.

2.7 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in het bestreden besluit, dat verwijst naar het besluit in primo, voldoende gemotiveerd dat en waarom geen aanleiding bestaat voor toepassing van artikel 4:84 van de Awb dan wel voor verlening van een verblijfsvergunning vanwege de schrijnendheid van eisers situatie.

2.8 Eiser heeft aangevoerd dat de hoorplicht is geschonden. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder met toepassing van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb evenwel van het horen van eiser in bezwaar kunnen afzien.

2.9 Nu het bestreden besluit, gelet op het vorenstaande, toetsing in rechte kan doorstaan dient het beroep ongegrond te worden verklaard. Hetgeen overigens (eerst ter zitting) is aangevoerd, kan niet leiden tot een ander oordeel, zodat het geen verdere bespreking behoeft. Er bestaat geen aanleiding voor een kostenveroordeling.

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. M.C. van der Mei en in het openbaar uitgesproken op 9 juli 2007 in tegenwoordigheid van de griffier.

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op: 10 JULI 2007

Voor fotocopie conform het oorspronkelijke
De Griffier van de Afdelingsbestuurspraak - Rechtbank
17 JULI 2007 97%

p. 009

ADVOCATENKANTOOR

TADEMA

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
4705 B	27 JUL 2007
ZAAKNR. 200705344	
AAN: V3	
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGER BEROEP

Awb: 06 / 61285

Afdeling Bestuursrechtspraak van de
Raad van State

Geeft eerbiedig te kennen:

wonende te , te dezer zake woonplaats kiezende te Deventer aan de Laan van Borgele 32, ten kantore van de advocaat en procureur mr I. Petkovski, die door hem bepaaldelijk wordt gevolmachtigd tot het indienen van dit hoger beroep.

Appellant komt in hoger beroep van de beschikking van de Rechtbank te Zutphen d.d. 9 juli 2007, verzonden 10 juli 2007 (bijlage), waarbij het beroep tegen de afwijzing een verblijfsvergunning regulier te verlenen is afgewezen.

GRIEVEN:

- Ten onrechte heeft de rechtbank (kortgezegd) in paragraaf 2.4 overwogen dat verweerder de uitkomst van het leeftijdsonderzoek ook heeft mogen betrekken bij de beoordeling van elzers aanspraken op verblijf als AMV, dan wel in het kader van het driejarenbeleid.

De rechtbank gaat eraan voorbij dat de uitkomst van het leeftijdsonderzoek in rechte is komen vast te staan, door de uitspraak van uw Afdeling d.d. 3 maart 2004, maar dat nadien nieuwe informatie boven tafel is gekomen die niet eerder bekend was noch bekend had kunnen zijn.

De rechtbank heeft dit miskend en had niet mogen oordelen dat de uitkomst betrokken mocht worden in de onderhavige procedure.

Voor het overige hieromtrent wordt verwezen naar de volgende grief.

- Ten onrechte heeft de rechtbank (kortgezegd) in paragraaf 2.5 overwogen dat het beroep van eiser op het gelijkheidsbeginsel niet kan slagen, omdat verweerder dit voldoende heeft toegelicht en gelet op de Wet bescherming persoonsgegevens.

ADVOCATENKANTOOR

TADEMA

De rechtbank heeft miskend dat de uitleg van verweerder niet deugt. Er is geen enkele verklaring gegeven waarin de zaak verschilt. Er is alleen **gesteld** dat er sprake was van een ambtelijke misslag. Maar waarom die ambtelijke misslag alleen zou voorkomen in de zaak van [redacted] is een raadsel.

De rechtbank gaat er bovendien aan voorbij dat beide zaken steeds gelijktijdig zijn behandeld, zowel gelijktijdige uitspraak bij de rechtbank als de behandeling bij uw Afdeling. Zie bijvoorbeeld het proces-verbaal, dossiernummer [19] waar duidelijk is dat beide zaken gelijktijdig op zitting zijn geweest.

In het procesdossier van [redacted] bevindt zich zelfs het verweerschrift van de heer [redacted] (dossierpagina 19 en verder tot 18). Ook in een brief van de Minister (dossierpagina 33) d.d. 17 februari 2004 worden beide namen genoemd, zowel [redacted] als [redacted]. Welke gegevens dan beschermd moeten worden is appellant onbekend.

Dit is bewijs dat de zaken parallel liepen en hebben gelopen en dat er geen verschil was in het leeftijdsonderzoek, noch in het proces daarna. Gelet hierop is de rechtbank ten onrechte voorbij gegaan aan het gelijkheidsbeginsel.

Dat verweerder ter zitting een toelichting geeft betekent niet dat die toelichting ook juist is, nog los van het feit dat de toelichting niet steekhoudend is.

- Ten onrechte heeft de rechtbank (kortgezegd) in paragraaf 2.6 overwogen dat tegengeworpen kan worden dat eiser een gevaar vormt voor de openbare orde en dat niet gesteld is dat de uitdraai onjuiste gegevens zou bevatten.

De besluitvorming dient zodanig te zijn dat de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie voldoende informatie heeft vergaard om een zorgvuldige beslissing te nemen, met inachtneming en afweging van alle daarbij betrokken belangen.

Uw Afdeling heeft in haar uitspraken overwogen dat het horen een essentieel onderdeel van de bezwaarprocedure is en daarvan slechts mag worden afgezien, indien er naar objectieve maatstaven op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk is dat de bezwaren niet tot een anders luidend besluit kunnen leiden.

ADVOCATENKANTOOR

TADEMA

De rechtbank gaat eraan voorbij dat in de bezwaarfase reeds door appellant is gevraagd om toezending van de JD-documentatie:

Betreffende de contra-indicaties merkt bezwaarde op dat hiervan geen bewijzen zijn bijgevoegd (uitdraai met parketnummers) en dat dit ook niet eerder naar voren is gebracht. Na ontvangst daarvan kan worden gereageerd.

Hierop is door verweerder niet gereageerd ! Er wordt derhalve een contra-indicatie tegengeworpen waarmee appellant niet bekend was en appellant heeft daar niet op kunnen reageren. Pas in de beroepsfase is dit gebeurd zodat vaststaat dat appellant ten onrechte niet is gehoord.

In het beroepschrift heeft appellant het volgende gesteld:

Appellant heeft gesteld dat niet is aangetoond dat hij is veroordeeld, waarbij in bezwaar expliciet is gevraagd om toezending van de Justitiële Documentatie opdat gecontroleerd kan worden om welke veroordelingen het gaat en wat de achtergrond is.

Het is zeer wel mogelijk dat deze uitspraken appellant niet bekend zijn, dat er sprake is van een niet betekende dagvaarding, een mogelijke verstekveroordeling etc.

Zonder parketnummer kan gemachtigde dit niet controleren en indien de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie weigert hieraan te voldoen, kan dit ook niet als contra-indicatie worden meegenomen. Gemachtigde heeft hier immers expliciet om gevraagd.

Appellant ontkent dus wel degelijk de veroordelingen. De rechtbank overweegt ten onrechte dat hij bekend had kunnen en moeten zijn met de veroordelingen aangezien de gemachtigde van appellant ter zitting heeft toegelicht dat het om verstek-veroordelingen ging. De rechtbank heeft hier ten onrechte geen enkele aandacht besteed !

ADVOCATENKANTOOR

TADEMA

- Ten onrechte heeft de rechtbank (kortgezegd) in paragraaf 2.8 overwogen dat verweerder zich op het standpunt heeft mogen stellen dat er geen sprake is van bijzondere omstandigheden en dat mitsdien van het horen van appellante kon worden afgezien.

Uit de argumenten van appellant kan dus niet worden afgeleid dat er sprake is van de situatie dat er op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk is dat de bezwaren tot een anders luidend besluit kunnen leiden.

REDENEN WAAROM appellante meent dat er voldoende gronden zijn om de beslissing van de rechtbank te Zutphen d.d. 9 juli 2007, verzonden 10 juli 2007 te vernietigen en te bepalen dat appellant alsnog in het bezit wordt gesteld van een verblijfsvergunning regulier.

Deventer, 27 juli 2007

Gemachtigde

Bijlage: uitspraak waartegen hoger beroep